

Tábori Róbertné

A LEGHOSSZABB MESE

Volt egyszer egy király. Ez a király nem tudott örülni sem nagy királyságának, sem tömérdek kincsének, sem népe hűségének, mert szívében nagy bánat ütött tanyát. Volt ugyanis a királynak egy leánya, egyetlen gyermeke, a szép Aranka. Szép volt, mint a hajnali harmatos liliomszál, de sápadt is volt, mint a liliom, mert születése óta majdnem mindig beteges volt.

Ha a király a dicsőségtől, népe ragaszkodásától boldogan belépett fényes palotájába, a fehér bársonnyal díszes terembe, széles karosszékbe támaszkodva ült a szép, halovány Aranka, s bágyadt mosollyal fogadta atyját.

A beteg királyleány nem örült semminek, csak egyet szeretett nagyon, kimondhatatlanul, a mesét. Az ország minden részéről folyton sereglettek a mesemondó asszonyok, férfiak, gyermekek, de végre kifáradt valamennyi.

A halovány Aranka egy napon panaszkodott királyi atyjának, hogy senki sem tud neki olyan hosszú mesét mondani, melynek sokáig ne legyen vége. Gyöngye két karját atya nyaka köré fonta, úgy kérte:

– Atyám! Szeretnék hallani egy mesét, melynek egy álló esztendeig ne legyen vége, szeretném hallani a leghosszabb mesét! Oh, ha egy egész esztendeig tartó mesét mondana nekem valaki, akkor a te Arankád meggyógyulna.

A király rögtön összehívta az ország leghíresebb és legokosabb embereit s kiadta a rendeletet, hogy aki az ő gyermekének egy álló esztendeig tartó mesét tud mondani, annak adja jutalmul egész királyságát és egyetlen leányát.

Messze földről jöttek grófok, hercegek, királyfiak. Szerették volna elnyerni a szép királyleányt s vele együtt a királyságot. De ahogy jöttek, úgy el is mentek. Az egyik egy hétig, a másik két hétig tartó mesét mondott. Egy hónapon túl tartó mesét senki sem tudott mondani az elszomorodott királyleánynak.

Mikor az utolsó királyfi is rövid három hét után befejezte meséjét, a király nagyon bús lett s lemondott minden reményről, hogy gyermeke kívánságát teljesíthesse. A király udvari népe búsan kísérte az utolsó királyfit a határig. Amint kiértek a mezőre, egy jókedvű pásztor állott elibük. Egy udvari ember elmondta neki a király és leánya keservét, hogy senki sincs az egész királyságban, aki egy esztendeig tartó mesét tudna mondani a szép Arankának.

– No, hát én tudok! – felelé bátran, ragyogó orcával a pásztor.

Az egész udvari sereg megállt a bátor beszéd hallatára. Kétkedve rázták ugyan a fejüket, de elvitték mégis a jókedvű pásztort a királyi palotába.

Az udvari szabó mindjárt cifra ruhába öltöztette, az udvari borbély kigöndörítette szőke haját, az udvari cipész aranycsatos cipőt húzott a lábára, az udvari szakács aranytányérokban hozta neki a legjobb ételeket és ezüstserlegekben a legjobb italokat.

Mikor aztán készen volt mindennel, belenézett a tükörbe, s jót nevetett maga magán, hogy milyen cifra, mint egy igazi királyfi.

A királyi palota legdíszesebb termében együtt ültek az ország nagyjai. Aranytrónon ült a király piros bársonypalástban, gyémántkorona a fején. Tőle jobb ra, arany karosszékben ült a sápadt királyleány, a szép Aranka, drága gyönggyel megrakva hófehér ruhája.

Egyszerre megnyílt a terem ajtaja és belépett rajta bátran, délcegen a várva várt pásztor. A király intett neki, hogy közte és leánya közt foglaljon helyet és az egész udvar hallatára kezdje el meséjét. De a pásztor mélyen meghajtotta magát és állva maradt:

– Felséges királyom! – így kezdé bátor beszédét. – Volt egyszer egy szép királyleány. Voltak kincsei, voltak drága gyöngyei, gyémántjai és mégis nagyon, nagyon szegény volt. Szegény volt, mert

nem látta soha a fényes napot, amint bearanyozza a kalászokat. Nem látta soha a rét ezerszínű virágait. Nem hallotta soha a madarak édes zenéjét erdőben, mezőben.

Hangos moraj zúgott végig a termen, de a pásztor a királyleány elé lépett és lelkesen folytatá:

– Tudok egy mesét, melynek soha, soha vége nincs. De itt, a hideg márvány, arany és gyémánt között elfelejteném azt. Gyere ki velem a rétre, sápadt királyleány! Ott van a leghíresebb mesemondó: a szép, nagy természet. Az sűg majd nekem olyan mesét, melynek soha, soha vége nem lesz. Minden virágnak, minden fűszálnak van meséje. Minden falevél édes mesét suttog a fülembe és én ezt mind, mind egybefoglalva elmondom neked, amíg te magadtól is meg nem érted, hogy mit mesélnek.

– Ha igazat beszélsz, pásztor, tied lesz a koronám és egyetlen leányom! – kiáltott fel boldogan a király.

És Aranka, a sápadt, beteges Aranka, naponta kora hajnalban kiment a rétre egy udvari kisasszonnyal, ahol a pásztor már türelmetlenül várta.

Ha meglátta a kalászok között az égszínű búzavirágot, örvendezve sóhajtott fel:

– Milyen szép, mesélj nekem a búzavirágról!

Ha tarka lepkét látott a vadrózsa kelyhében, futkosott utána. Boldog volt, ha megfoghatta s kérte a pászort:

– Mesélj a lepkéről!

Ha a fülemile bűbajos dala csendült a fülébe, szíve reszketett örömeiben s kérte a pászort:

– Mesélj a madarakról!

Ilyen boldogan teltek a királyleány napjai kinn a szabad természetben. A királyi palotába is beköltözött a boldogság, mert Aranka s sápadt orcáján piros rózsa nyílott, nyiladozott. Örülni tudott mindennek, nem kellett többé a mese, megértette az ő lelke is a természet meséjét, melynek soha, soha vége nincs.

A pásztor megkapta a királyságot, megkapta feleségül a szép királyleányt. Aranykorona ragyogott a fején, szép királyné mosolygott az oldalán. Örült, hogy ilyen szép vége lett a leghosszabb mesének.

(Az Én Ujságom, 1891/30)